

תת"ע 10908/08/19 - מחמוד דאיה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 10908-08-19 מדינת ישראל נ' דאיה
תיק חיצוני: 98114002920

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
מחמוד דאיה	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 4.11.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 98114002920 המייחס לו עבירה של אי מילוי ההגבלה הכלולה ברישיון הרכב בניגוד לתקנה 8 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 6.11.2018.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 4.11.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי הזמנה לדיון נמסר לבא כוחו שאישר את קבלתה בחתימתו. לטענתו, בשל טעות אנוש לא נרשם מועד הדיון ביומנו של בא כוחו. לטענת המבקש סיכויי הרשעתו בתיק זה אינם גבוהים.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בהתאם לפסקה שכחה או בלבול אינם מהווים סיבה מוצדקת לביטול פסק דין שניתן בעניינו של נאשם בהיעדרו.

לטענת המשיבה לא יגרם לנאשם עיוות דין שכן מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט בגינה הסתפק בית המשפט בהטלת הקנס המקורי.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי

עמוד 1

ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי בשל טעות אנוש, לא נרשם מועד הדיון ביומנו של בא כוחו ומשכך לא התייצב לדיון.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של בא כוחו, אותה ציין בבקשתו להישפט- ת"ד 1253, ירושלים. בא כוחו של המבקש אישר את קבלת ההזמנה לדיון באמצעות חתימת ידו ביום 9.7.2019.

בהתאם להלכה, שכחה של הדיון לבדה, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה חל גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

זאת ועוד, עצם העובדה כי המבקש מיוצג על-ידי עורך דין אינה פוטרת אותו מלברר מה עלה בגורל בקשתו להישפט.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

המבקש טען כי סיכויי ההרשעה בעניינו אינם גבוהים.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש, הכולל 24 הרשעות קודמות, ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין שייגרם למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' כסלו תש"פ, 02 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.